

บทที่ 1

งานศพหมึกดินเผา พันหิมะขาว

หลินหลิงหมดลมหายใจไปทั้งที่ดวงตายังปูดโปน ก่อนจากมา
 หนิงเซวียมิได้ปิดตาให้เพราะมันไม่รู้สึกร่างนี้เป็นเรื่องที่ต้องกระทำ
 กระทั่งว่าทันทีที่เดินออกนอกกระโจมมันก็ลืมเรื่องนี้ไปแล้ว

ตั้งแต่อายุสี่ขวบเป็นต้นมา มันฆ่าคนไปไม่น้อย นี่ไม่ใช่ครั้งแรก
 ที่มันเห็นแววตาค้างแค้นที่จันตาก็มีอาจบิดตาดลง แต่ก็เหมือนเช่น
 ทุกครั้ง มันไม่เก็บเอามาสใส่ใจ หากก่อนตายพวกมันมีความเคียดแค้น
 อยากรจะเอาคืน และสามารถกลายเป็นวิญญาณที่ผุดขึ้นมาจากขุมนรก
 มันก็พร้อมรอคอยต้อนรับ

แต่ไหนแต่ไรมาหนิงเซวียไม่เคยใจอ่อนกับคนที่คิดจะฆ่ามัน ขอ
 เพียงให้บรรลู่ถึงเป้าหมาย คำสัญญาใดๆ ล้วนมิใช่เรื่องจริงจัง

เมื่อครู่มันสาบานด้วยเกียรติของจอมปราชญ์ เพราะเกียรติของ
 มันมิได้มีราคาค่างวด ส่วนเกียรติของจอมปราชญ์จะเสื่อมเสียเพราะ
 การกระทำของมันหรือไม่...

ถึงอย่างไรท่านผู้เฒ่าก็ไม่รู้ แล้วจะโทษมันได้อย่างไร

เรื่องนี้หากให้ผู้อื่นรู้เห็นย่อมต้องรู้สึกรู้ว่าการกระทำของหญิงเซวียช่างต่ำทรามไร้คุณธรรม อย่างเช่นสายของหน่วยเทียนชู่ที่ยื่นอยู่ข้างกายมันในตอนนี้อย่างไร บอหน้าบ่งบอกชัดถึงความไม่สบายใจ

นี่เป็นเพราะคนผู้ที่ไม่รู้ว่าตอนอยู่เมืองเว่ย ผู้คนต่างเรียกขานมันว่าตัวอุบาทว์ไร้คุณธรรม

ธาตุแท้ของหญิงเซวียเป็นคนเช่นนี้ เพียงแต่หลังออกจากเมืองเว่ยสถานการณ์ไม่เอื้อให้มันแสดงนิสัยด้านลบออกมา

โจรขี้มั่วที่จู่โจมขบวนส่งเสบียงเพื่อลอบสังหารมัน บัดนี้ตัวผู้นำไม่กี่คนรวมถึงหัวหน้าใหญ่ได้ตายไปหมดแล้ว เรื่องที่เกิดขึ้นภายในกระโจมของรองแม่ทัพก็ถูกจัดการไปอย่างเรียบร้อย ไม่มีเรื่องนอกเหนือความคาดหมายเกิดขึ้นแต่อย่างใด

ทหารม้าหน่วยนี้แม้สังกัดกองกำลังทหารชายแดนประจำทิศตะวันออกเฉียงเหนือ แต่เป็นเพราะแม่ทัพซู่เจิงได้รับราชโองการมาจากองค์จักรพรรดิ รองแม่ทัพสวีอันที่ต้องสงสัยว่าให้การปกป้องโจรขี้มั่วถึงแม้จะดำรงตำแหน่งเป็นกงหลิง (ผู้บัญชาการ) ของกองกำลังก็ยังมีกล้าขัดขืน ต้องยินยอมให้จับแต่โดยดี

การที่แม่ทัพซู่เจิงเปิดเผยฐานะของหญิงเซวียให้เหล่านายทหารในกระโจมได้รับรู้เป็นหนึ่งในสาเหตุที่สามารถกำราบทุกคนเอาไว้ได้ แต่สาเหตุที่สำคัญที่สุดกลับเป็นกฎระเบียบของต้าถัง แม้กองกำลังทหารชายแดนประจำทิศตะวันออกเฉียงเหนือจะอยู่ภายใต้อาณัติของแม่ทัพใหญ่ชย่าโหว แต่ก็ยังคงเป็นส่วนหนึ่งของทัพใหญ่ต้าถัง มิใช่กองกำลังส่วนตัวของมัน

ต้าถังในตอนนี้มีแสนยานุภาพเข้มแข็งเกรียงไกร แคว้นใหญ่น้อยทั่วทั้งสี่ทิศน้อมสวามิภักดิ์ ความจงรักภักดีต่อจักรพรรดิต้าถังฝังลึกอยู่

ในเลือดเนื้อและกระดูกของทหารหาญทุกคน ผู้คนในเมืองฉางอัน มิเคยต้องวิตกกังวลว่ากองทัพชายแดนทั้งสี่จะคิดคดทรยศ

หนึ่งเซวี่ยเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ให้ซู่เจิงฟัง จากนั้นเลือกเอา ความลับบางอย่างที่หลินหลิงสารภาพออกมาให้ทหารคนสนิทของซู่เจิง จดบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร แล้วส่งกลับไปยังเมืองฉางอันในทันที

ด้านสายของหน่วยเทียนชู่หลังแยกตัวกลับไปกระโจมตัวเองก็ เขียนสารลับขึ้นมาอีกฉบับหนึ่ง สารนี้จะถูกส่งไปยังมือของท่านราชครู ตามช่องทางของหน่วยเทียนชู่ก่อนถูกส่งเข้าไปที่วังหลวง

ด้วยเหตุนี้หนึ่งเซวี่ยจึงไม่หวังว่าคดีโจรขี้ม้าจะเงียบหายไปอย่างไรร่องรอย แต่กลับเป็นกังวลว่าเพราะเหตุใดซู่ยาโหวจึงอยากฆ่ามัน ต่อให้หลินหลิงคาดเดาว่ามันมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีของจางอี่ฉีและ ลงมือโดยพลการ แต่ดูอย่างไรเหตุผลนี้ก็ยังไม่มีส่วนไหนพอ มันมีฐานะ เป็นศิษย์ของจอมปราชญ์ เป็นขุนนางที่จักรพรรดิทรงไว้วางพระทัย การ ฆ่ามันเป็นเรื่องเสียงอันตรายอย่างใหญ่หลวง หากปราศจากแรงจูงใจ หรือเหตุผลที่ดีพอ มีหรือที่หลินหลิงจะคิดสร้างปัญหาให้กับเจ้านาย ของตัวเอง

แม้ทัพซู่เจิงเห็นมันกำลังครุ่นคิดก็เข้าใจว่ามันยังติดใจเรื่องทหารม้า ด้าถึงข้อเกี่ยวกับโจรขี้ม้า จึงกล่าวเสียงขริมว่า

"หลินหลิงแม้จะเป็นจอมคาถาของกองกำลังทหารชายแดนประจำ ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ แต่เรื่องนี้ก็ไม่แน่ว่าจะพาดพิงไปถึงตัวแม่ทัพ ใหญ่ซู่ยาโหวได้ เพราะถึงอย่างไรก็เป็นเพียงคำสารภาพ ไม่มีการบันทึก ปากคำเป็นลายลักษณ์อักษร เขียนเชิงสิบสาม เรื่องนี้ฆ่าทำได้ก็แค่ฆ่า กลับไปรายงานที่ฉางอัน"

หนึ่งเซวี่ยยิ้มอย่างเข้าใจ แม้ในตอนนั้นมันจะมีฐานะสูงส่ง แต่ฐานะ

ที่ว่ามาจากภูเขาหลังสถานศึกษาซึ่งไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวทางโลก คิดให้
ราชสำนักเอาผิดกับแม่ทัพใหญ่ผู้เกรียงไกรโดยอาศัยแค่คำพูดของมัน
ประโยคเดียวเป็นเรื่องเพื่อฝันเกินไป

มันเดินออกจากกระโจมแม่ทัพท่ามกลางสายตาดูหลายหลายของ
นายทหารน้อยใหญ่ ตั้งใจจะกลับไปทีกระโจมของตัวเอง แต่เดินไปได้
แค่ไม่กี่ก้าวก็เห็นร่างเล็กๆ วิ่งมาเกาะรั้วด้านนอก

เทียนเมานี่วิ่งโหมกมือให้มันพาลงกล่าวเสียงกระหืดกระหอบ

"ศิษย์พี่ ข้าของของท่านกองนั้นหนักยิ่ง ข้าแบกคนเดียวไม่ไหว
ท่านกลับไปแบกมาเองได้หรือไม่"

เดิมทีหนึ่งเซวียคิดจะย้ายมาอยู่ในค่ายทหาร แต่วันนี้มันเพิ่งมา
ทหารหน่วยรบเน่ย์เพิ่งที่ปลอมตัวเป็นโจรขี้ม้าไปหลายนาย และยังทำให้
นายทหารยศสูงสุดของหน่วยถูกจับกุม แม้จะไม่มีผู้ใดกล้าแสดงความ
ไม่เคารพหรือความเป็นศัตรูออกมา แต่อารมณ์หลายหลากในสายตา
ของทหารเหล่านั้นก็ทำให้หัวสมองมันพองโตอยู่บ้าง

"ไม่ต้องแล้ว"

มันยื่นมือข้ามรั้วไปลูบศีรษะของสาวน้อย ยิ้มพาลงกล่าว

"คืนนี้ข้าจะกลับไปนอนที่เดิม"

เทียนเมานี่วิ่งตบมือหัวเราะด้วยความดีใจ

"ยอดเยี่ยมไปเลย ศิษย์พี่ทั้งหลายล้วนบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า
ท่านไม่มีทางกลับไป"

ศิษย์สวนไม้ฉื่อต่างคิดว่าหลังจากฐานะการเป็นศิษย์ชั้นสองของ
สถานศึกษาถูกเปิดเผย หนึ่งเซวียก็คงไม่มีเหตุผลอะไรที่จะมาขลุกอยู่
กับพวกนาง ไม่นานจากนี้ไปคงเป็นการยากที่จะได้พบเจอกันอีก เมื่อ
คิดถึงช่วงเวลาที่เคยพึ่งพาอาศัยกัน กับเรื่องเล่าตลกๆ และแพะป่าที่

อย่างจนเหลือกรอบฝีมือมัน ก็อดรู้สึกหดหู่ใจมิได้

ดังนั้นพอหญิงเซวียจงเจ้าดำมาปรากฏตัวที่หน้ากระโຈมจึงได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากบรรดาศิษย์สวนโม้ฉือ แม้แต่เจ้าดำก็ยังถูกมีอนุ่มๆ หอมๆ ของสาวน้อยทั้งหลายลูบคลำไปหลายครา เจ้าเดรัจฉานนิสัยเกะกะเหรกกะเถรถึงกับโคลงหัวไปมา ตะพึดใ้กับทำเบาๆ พลางเชิดริมฝีปากหนาตะอะเป็นระยะๆ เห็นได้ชัดว่าภูมิไจและมีความสุขเป็นอย่างยิ่ง

มีเพียงผู้มงายอักษรโม้ฉั้นฉั้นเท่านั้นที่ยังทำตัวเหมือนปกติ ทั้งยังดูเย็นชามากไปกว่าเดิม

หญิงเซวียเดินเข้ากระโຈม เห็นนางกำลังก้มหน้าคัดตัวอักษรก็พูดจาทักทายด้วยสองสามประโยค แต่ไม่ได้รับคำตอบจึงอดรู้สึกแปลกใจมิได้รีบเดินเข้าไปดูว่านางกำลังชะม้กเข้มนเขียนอะไร กลับถูกนางถลึงตาใส่

"เห็นแก่เจ้าที่สายตาไม่ค่อยดี ข้าจะยกใ้ไม่ถือสา"

หญิงเซวียพูดอย่างไว้ทำก่อนเดินออกจากกระโຈมไปหาเจ้าดำ ล้วงอะไรบางอย่างที่คล้ายหญ้าแห้งต้นหนึ่งออกจากอกเสื้อยัดใส่ปากมัน

เจ้าดำตาเป็นประกาย รีบเคี้ยวหยับๆ กลืนลงท้อง แล้วใช้หัวดูหน้าหญิงเซวียไปมาเหมือนลูกสุนัขกำลังอดอ้อนเพื่อขอกินอีก เพียงแต่ตัวมันกำยำใหญ่โตเกินไป ไม่ต้องพูดถึงเรื่องทำตัวเยี่ยงครุณีน้อยช่างฉอละละ แค่คิดจะทำท่าเคลี้ยคลอกก็ยงดูตลกนัก

หญิงเซวียคร้านจะสนใจจึงผลักหัวมันออกห่าง จากนั้นทอดสายตามองไปทางทิศเหนือของทุ่งร้างซึ่งถูกปกคลุมด้วยก้อนเมฆหนาทึบ

ที่นั่นคือที่อยู่ของพวกเขาเปยฮวง

คนมากมายกำลังมุ่งหน้าไปที่นั่น

ราชสำนักไม่ได้ส่งคนไป สถานศึกษาไม่ได้ส่งคนไป แต่มันเป็นผู้เป็น

ตัวแทนของราชสำนักและสถานศึกษากำลังจะไป

ชยาโหวตต้องการกระทำเรื่องบางอย่างที่นั่นโดยไม่ต้องกรให้
ราชสำนักและสถานศึกษาล่วงรู้หรือก้าวกาย ดังนั้นจึงยอมเสี่ยง
อันตรายใหญ่หลวงพยายามลอบสังหารมัน คิดว่าชยาโหวตคงยอมตาย
เพราะเรื่องนั้นได้

ในดินแดนอันหนาวเย็นกร้างเช่นนี้มีสิ่งใดคุ้มค่าพอให้แม่ทัพ
ใหญ่ผู้นี้เสี่ยงตายได้อย่างนั้นรี

แน่นอน ต้องเป็นคัมภีร์สวรรค์เล่มนั้น!

หญิงเซวียยิ้มพลางคิดในใจ ในเมื่อเริ่มต้นด้วยคัมภีร์สวรรค์ก็ต้อง
จบลงด้วยคัมภีร์สวรรค์ เพียงแต่ไม่รู้ว่าในบรรดาขุมกำลังที่คิดแย่งชิง
คัมภีร์จะมีปีศาจจิ้งจอกทั้งดงามนำดูสักนางหนึ่งหรือไม่

"ข้าชอบเจ้าดำของท่าน"

เสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง หญิงเซวียหันกลับไป ตรูณีในชุดขาว
ยืนอยู่ข้างเจ้าดำริมฝีปากแดงระเรื่อเม้มจนเป็นเส้นตรง เรือนผมดำสลวย
ถูกหวีไว้อย่างเรียบร้อย มันรู้สึกวาคำพูดที่ได้ยินเมื่อครู่คล้ายจะมีช่วง
สะดุดอยู่ตรงกลาง แต่พอคิดอีกทีมันต้องฟังผิดไปอย่างแน่นอน

เพราะสีหน้านางยังคงเฉยชาเหมือนปกติ ไม่มีท่าทีเขินอายแต่
อย่างไรใด

หญิงเซวียมองนางอยู่ครึ่งค่อนวันก่อนกลั้นหายใจพูดเสียงเบาว่า

"ข้าก็ชอบมากเช่นกัน"

ได้ยินคนบอกว่ารักชอบตัวเอง โดยเฉพาะหนึ่งในนั้นยังเป็นเจ้านาย
นิสัยอุบาทว์ของมัน เจ้าดำก็อ้าปากฉีกยิ้มกว้างอย่างสุขใจจนเห็นฟัน
ซี่ใหญ่ราวกับก้อนหินเต็มปาก

ไม่ชั้นชั้นสองต่ายจับจ้องแต่เจ้าดำขณะถามว่า

"ท่านกลับมาทำไม"

หญิงเซวียมองไปทางค่ายทหารด้าถึงแวบหนึ่งก่อนตอบว่า

"ข้าแค่ไปจัดการเรื่องบางอย่างเท่านั้น ข้าคุ้นกับการขลุกอยู่กับพวกเจ้ามากกว่า"

คำว่าคุ้นนี้ฟังไปเพราะหญิงนัก สีหน้าไม่ซันซันผ่อนคลายลง นางเห็นบปอยผมไว้หลังหู ก่อนเงยหน้าบอกกล่าวกับมันว่า

"วันมะรืนข้าต้องติดตามอาศรมเทพเดินทางขึ้นเหนือ ท่านเตรียมจะทำอย่างไรต่อไป"

หญิงเซวียไม่ได้ฟังเนื้อหาครึ่งหลังของการประชุมอย่างละเอียด ตอนนั้นหัวหน้าหน่วยกองการฟ้าได้ถ่ายทอดข้อความในจดหมายที่ถูกส่งมาจากเจ้านิกายให้ทุกคนฟัง เนื้อหามีอยู่ว่าขอให้ผู้ฝึกฉนวนรุ่นเยาว์ทั้งหลายอาศัยช่วงเวลาทีหนาวเหน็บที่สุดของฤดูเดินทางไปสวดนมเฝ้าเปยฮวงเพื่อทำความเข้าใจกับขุมกำลังที่แท้จริงและค้นหาเศษเดนพรกรรมที่ยังเหลืออยู่ หากจำเป็นจริงๆ ก็สามารถขยายขอบเขตขึ้นเป็นการกวาดล้างได้

แน่นอน นี่เป็นวัตถุประสงค์ที่เป็นทางการ แต่ในความเป็นจริง อาศรมเทพยังต้องการใช้ภารกิจนี้เคียวกรำฝึกฝนบรรดาศิษย์ของแต่ละนิกายอีกด้วย ทว่าถึงแม้จะไม่ได้เผชิญหน้ากันมานานกว่าพันปีแล้ว อาศรมเทพก็ยังรู้สึกได้ว่าขุมกำลังของชาวเปยฮวงยังคงกล้าแกร่ง ดูจากที่สามารถเล่นงานทหารม้าของราชสำนักเฝ้าจ้วจั้งให้ตกอยู่ในสภาพน่าอเนจอนาถได้ ดังนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดการสูญเสียมากเกินไปจนความจำเป็น จึงตั้งเงื่อนไขให้ผู้ฝึกฉนวนรุ่นเยาว์ที่จะเดินทางขึ้นเหนือไปปฏิบัติภารกิจในครั้งนี้ต้องเป็นยอดผู้ฝึกฉนวนระดับด้านสูฟิสตารขึ้นไปเท่านั้น

แน่นอน ไม่ซันซันยอมต้องอยู่ในรายชื่อด้วย

"เจ้าจะเดินทางขึ้นเหนือรี"

หญิงเซวียอุทานพลางนินวหน้า นึกถึงความขัดแย้งระหว่างศิษย์
สวนไม่คล้องกับอาศรมเทพก็ถามอย่างเป็นห่วง

"ยังมีผู้ใดไปอีกบ้าง"

ไม่ซันซันตอบสั้นๆ

"ย่อมต้องเป็นคนพวกนั้น"

หญิงเซวียยิ้มเจื่อนๆ คิดในใจว่าทุกคนล้วนเข้าใจว่าศิษย์ชั้นสอง
ของสถานศึกษาเช่นมันย่อมต้องรู้ต้นลึกหนาบางเกี่ยวกับขุมกำลังและ
ความสามารถของยอดผู้ฝึกมานในแต่ละนิกายเป็นอย่างดี ปัญหาคือ
มันไม่รู้ ในเมื่อไม่รู้มันย่อมต้องไม่ทราบว่าคุณพวกนั้นที่นางกล่าวคือ
คนพวกใดกันแน่

ไม่ซันซันเห็นสีหน้าของหญิงเซวียก็เข้าใจว่ามันกำลังคิดถึงเรื่องอีก
เรื่องหนึ่ง จึงกล่าวว่า

"องค์ชายหลงซึ่งไม่ได้มาปรากฏตัวที่นี่ ข้าจึงคิดว่าตอนนั้นมันน่าจะ
จะเดินทางขึ้นเหนือไปแล้ว"

หญิงเซวียส่ายหน้า

"อย่าไปฟังคำเล่าลือเหล่านั้นนักเลย ข้ามิได้คิดแก่งแย่งชิงดีกับ
มันไปซะทุกอย่างทุกเวลา คำพูดสะใจอย่างเช่นขอเป็นศัตรูกันชั่วชีวิตนั้น
ไม่อยู่ในหัวสมองของข้าแม้แต่บ่อย"

หญิงเซวียนึกถึงบุคคลอันตรายที่เงินผีผีเคยเอ่ยถึงขึ้นมาได้ จึงถาม
ไม่ซันซันว่า

"ข้าได้พบสองผู้มงายในปฐพีแล้ว ผู้มงายยุทธต์ตกลงเป็นคน
เช่นไร พวกเจ้าขึ้นเหนือคราวนี้นางจะตามไปด้วยหรือไม่"

"ข้าไม่เคยพบหน้าผู้มงายยุทธต์มาก่อน และก็ไม่ว่านางจะมาที่

ทุ่งร้างนี้ด้วยหรือไม่ ส่วนองค์ชายหลงซิง ท่านในตอนนี้อย่างไม่ใช่คู่ต่อสู้
ของมัน ดังนั้นข้าไม่คิดว่าท่านจะไปทำประลองกับมันหรอก"

โมชันชันกล่าวต่อ

"ท่านไม่ชอบถูกคนเปรียบเทียบกับองค์ชายหลงซิง ข้าเองก็ไม่ชอบ
ให้ใครมาเรียกว่าสามผู้มงายในปฐพี แต่ข้าสามารถบอกท่านได้เรื่องหนึ่ง
ผู้มงายยุทธ์เยี่ยงหวิ่งมงายในการฝึกฝน ด่านถ้านจะต้องสูงล้ำกว่า
หลงซิงอย่างแน่นอน หลงซิงนั้นมีฝีมือเหนือข้า ดังนั้นในระหว่างพวกเรา
สามคน นางจึงเป็นผู้เข้มแข็งที่สุด"

หญิงเซวียกล่าวवलอบใจ

"คนในมรรคาแห่งยันต์อย่างเจ้ากับข้า ก่อนที่จะฝึกจนถึงขั้นบรรลุ
เป็นจอมยันต์ทเวะได้ เป็นเรื่องธรรมดาที่จะต้องตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบเมื่อ
ต้องประมือกับผู้ฝึกฝนในด้านเดียวกัน เจ้าก็อย่าไปใส่ใจให้มากนัก"

โมชันชันถามอย่างนึกงง

"ใส่ใจเรื่องอันใด"

หญิงเซวียตอบอย่างงุนงงเช่นกัน

"ก็เรื่องที่ว่าผู้มงายยุทธ์มีฝีมือเหนือกว่าเจ้านะสิ"

โมชันชันส่ายหน้า

"ได้แผ่นดินฟ้าย่อมต้องมีคนที่เหนือกว่าตัวเราอยู่เสมอ ดังนั้นข้าจึง
มิเคยใส่ใจ"

สายฝนก็ตกลงมาอย่างรวดเร็ว ท้องฟ้ามีดลสว่างแล้ว
ลมหนาวในทุ่งร้างพัดตีใส่หน้าของสาวน้อย พาให้ขนตางามงอนไหว
ระริก สีหน้านางทั้งสงบและเฉยชา มองไม่เห็นความกล้ากั่นผืนใจ
แม้แต่หน่อย

หญิงเซวียมองนางอย่างเลื่อมใสระคนแปลกใจ มันดีนรรณผลบุญ

โผล่ๆ อยู่ในทางระบายน้ำโสโครก เหงื่อทุกหยดล้วนเต็มไปด้วยกลิ่นเงิน และความมุ่งมาดปรารถนา จึงยากที่จะเข้าใจถึงสภาวะจิตที่สงบนิ่งเช่นนี้ ดังเช่นกรรมกรแบกหามตามท่าเรือ ทำอย่างไรก็คงไม่มีทางเข้าใจเหล่า หนอนตำราที่ยอมอดตายแต่จะไม่มีวันยอมฝืนใจเขียนบทประพันธ์ที่ ตัวเองไม่อยากเขียน หรือต่อให้มันพอเข้าใจบ้างเล็กๆ น้อยๆ ก็ไม่ทราบ อยู่ดีว่าควรสรรหาคำพูดเยี่ยงใดมาแสดงความชื่นชม

"ข้าก็จะไปที่นั่นเหมือนกัน"

หนึ่งเซวียชี้ไปทางทิศเหนือของทุ่งร้าง

โมชันชันชมวดคิ้วถาม

"เพราะเหตุใดกัน ท่านไม่ได้ถูกผูกมัดด้วยโองการเทพนี่นา"

หนึ่งเซวียตอบ

"ข้าต้องไปหาของบางอย่าง หรืออาจพูดได้ว่าข้าต้องยับยั้งไม่ให้ คนอื่นหาของชิ้นนั้นเจอ อันที่จริงข้าไม่ต้องไปก็ได้ กระทั่งวานนี้ข้ายัง คิดอยู่ว่าควรแยกทางจากไปเลยดีหรือไม่ แต่มาวันนี้ข้าคิดว่ามันคุ้มค่า ที่จะไป"

ไบหน้าโมชันชันกลับคืนสู่ความเรียบเฉยขณะถาม

"เพราะอะไร"

หนึ่งเซวียตอบยิ้มๆ

"เพราะนี่มิใช่เรื่องของราชสำนักหรือเรื่องของสถานศึกษาอีกต่อไป แต่เป็นเรื่องส่วนตัว"

โมชันชันมองไบหน้าที่ถูกอาบไล้ด้วยแสงสายัณห์ล้ำสุดท้าย ก่อน เปรยขึ้นว่า

"โจรขี้มั่วกลุ่มที่ต้องการฆ่าท่านน่าจะรู้ว่าท่านคือศิษย์ชั้นสองของ สถานศึกษา"

หนึ่งเซวียพยักหน้า

โมซันซันหลุบตาลงขณะกล่าวต่อ

"แต่พวกมันก็ยังกล้าลงมือ...เหตุผลเดียวกัน ต่อหน้าผู้คนมากมาย
ไม่ว่าท่านยั่วโทสะหรือห้ามเกียรตชีวิตนี้หมดดีเพียงใดก็ไม่มีผู้ใดกล้า
ทำอะไรท่าน แต่หากท่านเดินทางขึ้นเหนือต่อไป ในที่เปลี่ยวร้างไร้ผู้คน
ไม่ว่าผู้ใดก็กล้าลงมือฆ่าท่าน เพราะขอเพียงฝังศพท่านไว้ในกองหิมะ
ก็จะมีผู้ใดหาพบ หรือต่อให้หาพบก็จับมือใครดมไม่ได้"

หนึ่งเซวียส่ายหน้ากล่าวว่า

"ข้าไม่ตายง่ายๆ อย่างนั้นหรอก"

โมซันซันแย้ง

"แม้ท่านจะเป็นศิษย์ของจอมปราษฎ์ แต่ความสามารถและด่าน
ฉนวนของท่านยังอ่อนด้อย ชุมกำลังของชาวเปยฮวงใช้จะต่อแยะได้ง่ายๆ
ดังนั้นผู้ที่เดินทางไปสอดแนมในครั้งนี้น้อยยิ่งต้องมีพลังฉนวน
ด่านสู่พิสดารขึ้นไป ซึ่งก็หมายความว่าพวกมันแค่คนเดียวก็สามารถ
ต่อแยะท่านจนเหมือนสุนัขข้างทางตัวหนึ่ง ฆ่าท่านจะยากเย็นอะไร"

ขณะพูด แวดตาและสีหน้าของสาวน้อยเรียบเฉยดังเช่นปกติ ไม่มี
แววส่อเสียดหรือเหยียดหยามดูหมิ่นแม้แต่น้อย แต่ก็เพราะสีหน้า
แวดตาเช่นนี้จึงสามารถบอกได้ชัดว่านางจริงจังเพียงไร ที่นางพูดคือ
ความสัตย์จริงและเถรตรงอย่างถึงที่สุด

วาจาเถรตรงยิ่งออกจากปากคนที่สัตย์ซื่อมากเท่าใด ก็ยิ่งทำร้าย
จิตใจคนได้มากเท่านั้น

ดังนั้นหนึ่งเซวียจึงไม่เพียงรู้สึกเจ็บปวด ความนับถือตัวเองของ
มันยังถูกเหยียบย่ำไปจนหมดสิ้น

หัวใจร้อนระอุของมันถูกวาจาของนางทิ่มแทงจนพรุณ เลือดไหล

โกรก ประหนึ่งว่านางฝึกปรือจนถึงขั้นเหนือล้ำกว่าจอมยนต์เทวะ ทุกคำ
ที่หลุดออกจากปากจึงมีอานุภาพดังดาบแหลมคมจ้วงแทงใส่มัน

ตามความคิดของหญิงเขวีย หากมิใช่เพราะผู้มงายอักษรเย็นกรวน
ที่จะต่อสู้อ่วมเป็นร่วมตายกับทหารม้าและคนงานชาวเยียน มันกับ
เจ้าดำคงผละจากไปนานแล้วตั้งแต่ตอนที่ขบวนสงเสปียงถูกโจรขี่ม้า
ล้อมตี ต่อให้จอมคาถาแห่งกองกำลังทหารชายแดนประจำทิศตะวันออก
เจียงเหนือคนนั้นก็ยังไม่ทำอะไรมันไม่ได้ ไหนเลยจะคาดคิดว่าในสายตา
ของผู้มงายอักษร มันจะเป็นคนอ่อนแอรับมือใครไม่ได้เลยแบบนี้

"ไม่ว่าใครก็สามารถต่ออายุข้าจนเหมือนสุนัขข้างทางตัวหนึ่ง
อย่างนั้นรี"

หญิงเขวียถลิ่งตาจ้องใบหน้างามผุดผาดของโมชันชัน ก่อนข่ม
ความโกรธเคืองเอาไว้ในใจ กล่าวอย่างหยุดหยุดว่า

"เจ้าอยากลองต่ออายุข้าบ้างหรือไม่ ข้ายังมีซากันหีบอีก
มากมาย หากบีบคั้นกันจริงๆ ระวังเถอะ นอกจากเจ้าจะทุบตีข้าจนเป็น
เหมือนสุนัขข้างทางตัวหนึ่งมิได้ สุนัขข้างทางอย่างข้าจะกัดเจ้าเอาเสีย
ก่อนอีกด้วย"

ได้ยินคำพูดหยาบคายเช่นนี้โมชันชันก็ทั้งโกรธทั้งอาย แก้มอ้ม
แดงชานขึ้นมาทันที

พอเห็นสีแดงที่ค่อยๆ แผ่ชานบนใบหน้าอีกฝ่าย หญิงเขวียก็ลิ้ม
ความโกรธเคืองไปสิ้น ถามอย่างแปลกใจว่า

"เจ้าบอกเองไม่ใช่หรือว่าศิษย์สวณโมเชื้อไม่ชอบประทีนโฉม แล้วนี่เจ้า
เริ่มตั้งแต่เมื่อใดกัน"

โมชันชันยิ่งอับอายหนักขึ้นกว่าเดิม นางไม่คิดจะต่อปากต่อคำกับ
มันอีก จึงสะบัดแขนเสื้อหมุนกายเดินกลับเข้ากระโจม

หนึ่งเซวียมองตามหลังอย่างงุนงง ก่อนรีบเดินตามไปพร้อมกับ ตะโกนเรียก

"นี่ อย่าเพิ่งไปสิ ยังมีเรื่องที่ยังไม่ได้พูดกันให้ชัดเจน เจ้าฟังข้าพูด ให้จบก่อน"

โมชันชันชะงักทำ ถามเสียงราบเรียบโดยไม่หันหน้า

"เรื่องอะไร"

หนึ่งเซวียเดินอ้อมไปหยุดลงตรงหน้า ประตูของมือคารวะอย่างเป็นทางการ เป็นการ โมชันชันไม่ทันได้ตั้งตัวจึงงงเงไป

หนึ่งเซวียยิ้มแหยๆ ขณะกล่าว

"ข้ามีเรื่องหนึ่งอยากจะขอหารือกับประมุขหุบเขา"

โมชันชันมองหน้าทะเล้นของมันก่อนนึกถึงใบหน้าที่สะท้อนจาก ผิวน้ำนิ่งของสระโมชือยามคิมหันต์ ทำอย่างไรก็มีอาจนำมาเชื่อมโยง กัน จิตใจจึงตกต่ำ ถามอย่างหมดแรงว่า

"เรื่องอันใด"

"ข้าคุ้นเคยกับการฝ่าฟันอันตรายมาตั้งแต่ยังเล็ก"

หนึ่งเซวียเก็บรอยยิ้ม เกริ่นขึ้นแล้วกล่าวต่อด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"อาศรมเทพไม่ได้บอกว่ายอดผู้ฝึกฆานที่เข้าเกณฑ์จะต้องเดินทาง ไปเผ่าเบยฮวงพร้อมกัน ในเมื่อเป็นการสอดแนมย่อมต้องหลบซ่อนตัว กระทำการอย่างลับๆ ซึ่งก็หมายความว่าเจ้าสามารถแยกตัวเดินทางไป คนเดียว ในเมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้ากับข้ามีผู้ร่วมทางไปด้วยกัน"

ที่ผ่านมามาพวกมันไม่เพียงเดินทางร่วมกัน ยังเคยร่วมนั่งรถม้าคัน เดียวกัน หรือว่านั่นยังไม่พอ ยังจะต้องเดินทางร่วมกันต่อไปอีกหรือ ตก लग ทานต้องการอะไรกันแน่ โมชันชันเบิ่งตากว้าง มองใบหน้าที่อยู่ใกล้ แค่เอื่อม แล้วจู่ๆ นางก็รู้สึกว่ามีอะไรไม่แก้งก้าง มิทราบว่าจะวางไว้ที่ใดดี

ถามด้วยน้ำเสียงติดจะสั้นพรวด

"ทำไม"

"หากเจ้ากับข้าเดินทางไปเฝ้าเปยฮวงด้วยกัน ต่อให้ต้องเผชิญหน้า กับผู้อาวุโสพรหมมารที่ผู้คนเล่าลือ ยังมีอันใดให้ต้องกลัว ที่สำคัญคือ คนของอาศรมเทพกับหลวงจีนหัวโล้นแคว้นเว่ยหยุนอาจจะสมคบคิด กันลอบทำร้ายพวกเรา แต่ขอเพียงเจ้ากับข้าร่วมมือกัน จะต้องคลี่คลาย แก่ไขสถานการณ์ไปได้อย่างงดงามแน่นอน"

หนึ่งเซวี่ยยังพูดก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณคิดของตัวเองยอดเยี่ยมไม่เลว จึงพูดต่ออย่างกระตือรือร้น

"หากพบผู้มงายยุทธ์เยี่ยหงอวี หรือคนที่ร้ายกาจกว่า พวกเรารวม กำลังกันแล้วก็ยังสู้ไม่ได้ ถึงตอนนั้นเจ้าก็พั่วพันทงเอาไว้ ส่วนข้าจะชี้ เจ้าดำเนินไป ขอเพียงข้าหนีรอดก็จะกลายเป็นพยานรู้เห็น พวกมันมีหรือ จะกล้าฆ่าเจ้า"

มันสังเกตเห็นว่าใบหน้าไม่ชันชันเมื่อตกลงในทันใด สายตาที่ปกติ คล้ายจะเหม่อมองไปไกลพลันลุกวาบ สามารถเห็นไฟโทสะปะทุอยู่ ภายใน

หนึ่งเซวี่ยคิดว่านางคงจะเข้าใจผิด จึงรีบอธิบาย

"หรือจะเปลี่ยนกันก็ได้ ให้ข้าพั่วพันทงที่เข้มแข็งที่สุดเอาไว้ ส่วน เจ้าหนีไปก่อน แบบนั้นพวกมันก็จะไม่กล้าฆ่าข้าซึ่งเป็นศิษย์ของ จอมปราชาอยู่ดี สรุปลแล้วพวกเราก็แค่เล่นบทเป็นพยานให้กันและกัน เท่านั้น มิได้หมายความว่าข้าจะเห็นเจ้าเป็นหางตุ๊กแก* จริงๆ ลักหน้อย"

เมื่อเกี่ยวพันถึงความรู้สึกอันบอบบางอย่างเช่นความรัก ความ

* ในภาวะคับขันหรือถูกศัตรูจับหาง ตุ๊กแกสามารถสลัดหางให้หลุดได้ หางที่หลุดจะยังคงเคลื่อนไหว หลอกให้ศัตรูหลงกลเพื่อให้มีเวลาหลบหนี โดยหางใหม่สามารถงอกทดแทนได้ในเวลาสามสัปดาห์ และ หางที่เกิดใหม่นี้สามารถสลัดให้หลุดได้หากเผชิญกับภาวะเดียวกันอีก

ผิดหวังที่ทยอยเข้าสู่ใจมึนจิตใจในเวลาี่จึงสามารถทำให้ดรุณีแรกรัก
ทุกนางบันดาลโทษะได้

โมชันชันแม้จะมีใช้สาวน้อยธรรมดาทั่วไป แต่ถึงอย่างไรนางก็
เป็นสาวน้อยนางหนึ่ง

เด็กเช่นเดียวกับกับหญิงเซวียที่แม้จะมีใช้คนหน้าด้านไร้ยางอาย
ธรรมดาทั่วไป แต่ถึงอย่างไรมันก็เป็นคนหน้าด้านไร้ยางอายคนหนึ่ง

โมชันชันจ้องหน้ามันเซมิ่ง เปลวไฟที่ลุกโชนอยู่ในดวงตาแทบจะ
เผาผลาญความเป็นกุลสตรีของนางที่ทุกคนกล่าวขวัญถึงกันให้มอดไหม้
รจนเปลวไฟนั้นค่อยๆ มอดดับนางจึงค่อยถามด้วยน้ำเสียงเฉยชาเป็น
ปกติว่า

"พบศัตรูที่เข้มแข็งหน่อยก็คิดหนี...ท่านไม่คิดว่าการกระทำเช่นนี้
จะดูอ่อนแอและไร้ศักดิ์ศรีมากเกินไปหน่อยหรือ"

วาจาของนางไม่ปิดบังความขุ่นเคืองและความดูถูกดูแคลนเลย
แม้แต่น้อย แม้ตลอดระยะเวลาที่ร่วมทางกันมาหญิงเซวียจะซาซิ้น
เสียแล้วกับนิสัยเฉยชาสงบนิ่งของจอมยนต์สาว แต่นั่นเป็นคนละเรื่อง
กับการกล่าววาจาดูถูกดูแคลน มันจึงรู้สึกเคืองอยู่บ้าง

"จะถูกศัตรูต่อต้อตีจนกลายเป็นสุนัขข่าทางอยู่แล้ว ยังจะให้ปากหลัก
สู้ไม่หนีอีก"

โมชันชันเห็นอีกฝ่ายพูดอย่างมั่นใจในความชอบด้วยเหตุผล มือ
น้อยๆ ได้แขนเสื้อก็สิ้นระริกจนต้องกำไว้ด้วยกลัวว่าจะผลอพาดเปรี้ยว
ออกไป นางคิดในใจว่านี่ท่านยังกล้าแสดงความไม่พอใจออกมาอีก

นางเซม่มองมันราวกับว่ากำลังพินิจพิเคราะห์งานฝนหมึกใบหนึ่ง
คล้ายต้องการมองให้ชัดว่าที่แท่นคืองานฝนหมึกดินเงินหนีเผาจากเมือง
หวงโจวซึ่งมีราคาแพง หรือว่าเป็นงานฝนหมึกดินเผาที่มีราคาถูกลงได้

ทั่วไป

ผ่านไปเนิ่นนาน สาวน้อยจึงถามด้วยน้ำเสียงติดจะผิดหวังอยู่
ไม่น้อย

"จอมปราษฎ์...ไฉนจึงรับคนอย่างท่านเป็นศิษย์"

หนึ่งเขวียแบมือตอบ

"จอมปราษฎ์เองยังไม่รู้เลยว่ามีศิษย์อย่างข้าเพิ่มขึ้นมาอีกคน
บางครั้งข้าก็นึกกังวลอยู่เหมือนกัน หากท่านผู้เฒ่าเห็นตัวตนของข้าจะ
รู้สึกผิดหวังบ้างหรือไม่"

โมหันชันเห็นมันบอกกล่าวอย่างตรงไปตรงมาก็พูดไม่ออก บัดนี้จึง
ค่อยเข้าใจว่าที่แท้ความคิดของนางในตอนแรกนั้นถูกต้องแล้ว การดูคน
จากตัวอักษรเป็นเรื่องที่โง่งมยิ่งจริง ๆ

จินตนาการกับความเป็นจริงนั้นเป็นคนละเรื่อง นางไม่เพียงเข้าใจ
ความจริงข้อนี้เป็นอย่างดี ทั้งยังได้เตรียมใจไว้ก่อนแล้ว เพียงแต่ขณะที่
ค่อย ๆ สัมผัสตัวตนของหนึ่งเขวียมากขึ้น ๆ นางก็ยังไม่เข้าใจว่าคนที่
สามารถเขียนภาพอักษรลายพู่กันอันยอดเยี่ยมเหล่านั้นออกมา เหตุไฉน
จึงไร้恙อายุได้ถึงเพียงนี้ ตัวตนที่แท้จริงของมันกับเงาที่สะท้อนอยู่บน
ผิวน้ำสระไม่จือช่างห่างไกลกันลิบลับ

"มาตรงนี้ซิ"

จู่ ๆ นางก็เรียกมันแล้วเดินนำไปที่โຕະ จากนั้นลงมือปุกระดาศ
ที่ทำจากเยื่อไม้ของเมืองเขวียนโจวแผ่นหนึ่งลงบนโຕະ

แม้จะไม่เข้าใจ แต่หนึ่งเขวียก็เดินไปนั่งลงแต่โดยดี พอเห็นความ
หนาของกระดาศและความละเอียดของใยกระดาศก็ร้องชมเปาะ

"กระดาศดี! กระดาศดี! กระดาศแบบนี้ข้าเคยเห็นแต่ในห้อง
ทรงพระอักษร"

ไม่ซันซันไม่สนใจคำชมของมัน เหน้าลงในจานผนหมึก ผนแห้งหมึก อยู่เป็นครู่ก็ขึ้นไปยังพู่กันที่ห้อยเรียงไว้บนแท่นราวกับเป็นม่านประตู กล่าวว่

"เลือกเอาเอง"

หนึ่งเซวี่ยพอจะเดาออกว่านางต้องการให้มันทำอะไร จึงอดรู้สึก ตื่นเต้นเล็กน้อยมิได้ มันเลือกพู่กันที่ถนัดมือแล้วเริ่มปรับลมหายใจ

เป็นไปตามคาด ไม่ซันซันกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก

"เขียน"

นางพุดออกมาแค่คำเดียว สั้นกระชับตรงไปตรงมา ไม่คิดจะอธิบาย อะไรเพิ่มเติม

หนึ่งเซวี่ยถามหน้าซื่อ

"เขียนอะไร"

ไม่ซันซันขบคิดสักครู่หนึ่งก่อนตอบว่

"เขียนข้อความสั้นๆ อะไรก็ได้"

หนึ่งเซวี่ยส่ายหน้า

"ตอนนี้ข้าไม่ได้ต้องการจะทิ้งข้อความไว้ให้ใคร จะให้เขียนไปทำไม กัน"

แต่ต่อให้มันพุดเช่นนั้น หางเสียงยังไม่ทันจางหาย ปลายพู่กันที่แตะ น้ำหมึกจนชุ่มก็ตวัดลงบนกระดาษแล้ว

มันคือยอดนักเขียนพู่กันผู้มีชื่อเสียงโด่งดังของเมืองฉางอัน แต่ครู่นี้ ตรงหน้าเป็นถึงผู้มงายอักษรที่มีชื่อเสียงเลื่องระบือไปทั่วปฐพี ฉะนั้นมัน จึงมิกล้าชะล่าใจ รีบรวบรวมสมาธิ ตวัดพู่กันไปตามใจที่นิ่งสงบ ไม่นาน ก็ยกพู่กันขึ้น ดึงข้อมือกลับ เบื้องหน้าปรากฏภาพอักษรลายพู่กันขึ้น แผ่นหนึ่ง

หนึ่งเขวี้ยงวางพู่กัน เฟ่งพิศอยู่ครู่หนึ่งก็ยิ้มอย่างพอใจ จากนั้นก็
ปรายตาไปทางโมชันชั้นอย่างเป็นกังวล มีทราบว่านางมีความคิดเห็น
เป็นอย่างไร

โมชันชั้นรีบเบียดมันเข้ามายืนอยู่หน้าโต๊ะ ก้มหน้าลงจนแทบติด
กระดาด เฟ่งมองอย่างจริงจัง ไม่ว่าจะเป็ไบหน้าหรือดวงตาไม่เปิดเผย
ความรู้สึกแม้แต่น้อย

ขณะมองลายเส้นที่มีพลัง เปลี่ยนแปลงอย่างไร้กฎเกณฑ์ ในความ
กลมกลืนเห็นการชะงักเพื่อปรับเปลี่ยนเส้นสายให้ดูสูงชันแฝงอันตราย
ไว้อย่างชัดเจน ในใจก็คิดว่านี่จึงจะเป็นงานฝนหมึกดินเงินหนีเผาจาก
เมืองหวงโจวอย่างแท้จริง

งานฝนหมึกที่นางใช้ก็เป็นงานฝนหมึกดินเงินหนีเผาจากเมือง
หวงโจวเช่นกัน

แสงสายัณห์จางหาย ราตรีมีมิติอย่างกรายเข้าแทนที่ ภายใน
กระโจมมีทราบว่าจุดตะเกียงขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ แสงตะเกียงอ่อนสลัว
อาบไล่ซีกหน้าด้านข้างหนึ่งเขวี้ยง ทำให้เห็นสีหน้าที่ผสมผสานระหว่าง
ความกระวนกระวายกับความมั่นใจในตัวเองของมันได้อย่างชัดเจน

โมชันชั้นเห็นแล้วพลันนึกถึงไบหน้าหนึ่งขริมที่ปรากฏอยู่นอก
หน้าต่างรถม้าแทบจะตลอดเวลาที่เดินทางเข้าสู่ทุ่งร้างในช่วงแรก นึกถึง
ไบหน้าทะเล้นเจ้าความคิดที่เต็มไปด้วยเล่ห์เพทุบายซึ่งปรากฏอยู่ใน
รถม้าตลอดการเดินทางในช่วงหลัง แล้วค่อยเข้าใจ

ไม่ว่าจะเป็นงานฝนหมึกดินเงินหนีเผาจากเมืองหวงโจว หรืองาน
ฝนหมึกดินเผาธรรมดาราคาถูก ขอเพียงสามารถเขียนอักษรลายพู่กัน
อันยอดเยี่ยมออกมาได้ ต่างก็ล้วนเป็นงานฝนหมึกที่ดี

มันในตอนนั้นก็คือมัน และก็คือมันที่คู่ควรให้ชื่นชอบเป็นอย่างยิ่ง

มิเช่นนั้นแล้วเพราะเหตุใดตอนมันบอกว่ารู้สึกชอบเจ้าอยู่บ้าง เจ้าถึงรีบร้อนบอกออกไปว่าเจ้าเองมีคนที่ชอบอยู่แล้ว

พอไม่ซนซนเข้าใจความรู้สึกของตัวเองชัดเจนก็อดก้มหน้ายิ้มขวยเขินมิได้ ภายใต้น้ำตาสีเทาแวววับไปมา รอยยิ้มของนางช่างงามเพริศแพรววจนมิสามารถหาคำมาบรรยายได้

เพียงแต่พอสายตาดกกลงบนตัวอักษรห้วงดบนกระดาด รอยยิ้มนั้นก็เจื่อนจางลง คิดในใจว่าตัวอักษรเหล่านี้แม้งดงาม แต่น่าเสียดายที่ไม่ใช่แบบที่ข้าอยากได้ ข้าไม่ได้ต้องการภาพจนถึง* ที่ข้าต้องการเป็นแค่ข้อความสั้นๆ แถวหนึ่งเท่านั้น

เมื่อใดที่ท่านจึงจะเขียนมันให้แก่ข้า

"ข้าชอบตัวอักษรของท่าน"

มิซนซนเงยหน้ากล่าวกับหญิงเซวีย ครานี้นางกล่าวทั้งประโยชน์ได้ราบรื่นไม่มีการสะดุดแต่อย่างใด

ตกตึก ตรงมุมกระโຈิม จอมย่นต์สาวยังถือกระดาดแผ่นนั้นพลางครุ่นคิดอยู่เงียบๆ

เขียนเมานี้เร็วหมดคิ้วเรียวกาม ดวงตาสุกใสเต็มไปด้วยความไม่พอใจขณะมองไปทางนั้น ก่อนกล่าวอย่างกระพืดกระพืดกับจิวจิวหวาว่า

"บุรุษในได้หล้าชอบเนรคุณต่อความรัก คิดไม่ถึงว่าศิษย์พี่หนึ่งก็จะเป็นไปด้วย"

จิวจิวหวานึกตำหนิตัวเองในใจว่าไม่ควรเล่าเรื่องนี้ให้เขียนเมานี้เร็วฟังเลย ได้แต่ยิ้มอย่างอ่อนใจขณะกล่าวตอบว่า

* จงตั้ง เป็นภาพวาดหรือภาพอักษรหลายพู่กันแผ่นใหญ่ ไว้สำหรับแขวนกลางโถงรับแขก

"เขียนเชิงสิบสามไม่รู้ว่าจะประมุขหุบเขามีใจให้มัน จะเรียกว่านครคุณต่อความรักได้อย่างไร"

เขียนเมฆาหนีวัยัดแผ่นเนยใส่ปากเคี้ยวแรงๆ ก่อนแค้นเสียงกล่าว่า

"ยังไม่รู้นั้นแหละยังไม่ชิ่งชิ่ง"

จั่วจ้อหวาย้มพลงกล่าวเตือน

"เจ้าอย่าเข้าไปยุ่งเขียนนะ ประมุขหุบเขามีโชสตรี้ทัวไปทีไม่กล้าพูด"

ลมหนาวพัดหืดหวิว เกล็ดหิมะปลิวโปรยปราย หนทางยาวไกลคล้ายไม่มีที่สิ้นสุด หลังหยุดพักหายใจเรียบร้อยแล้วทั้งสองก็เดินทางต่อ

ลึกลงไปในทุ่งร้าง ใกล้บริเวณที่อยู่ของพวกเปยฮวง ผืนฟ้าและปฐพีกลายเป็นสีขาวไปทั้งแถบ นานๆ จึงจะเห็นต้นไม้สักสามสี่ต้น กับรอยเท้าสัตว์ป่าที่เหลือให้เห็นไม่มากนัก

ก่อนเข้าสู่ทุ่งหิมะผืนนี้หนึ่งเซวียได้รับข่าวชิ้นสุดท้ายจากหน่วยเทียนชูและองครักษ์ลับ มีใจความว่าขบวนพ่อค้าที่เดินทางออกจากเมืองถู่หยางมิได้แวะพักที่ราชสำนักจั่วจ้งนานนัก และน่าจะเลี้ยวขึ้นเหนือไปตรงบริเวณช่องแคบภูเขาที่อยู่เบื้องหน้าพวกมันในขณะนี้ จากนั้นมุ่งหน้าต่อไปยังที่ใดไม่มีผู้ใคร่รู้

หนึ่งเซวียใช้กิ่งไม้วาดแผนที่กับเส้นทางที่ตัวเองจะใช้ต่อจากนี้

"เขียนอักษรให้ข้าดูสักหลายตัวซิ"

ไม่ทันหันดึงผ้าคลุมศีรษะกันหิมะลงขณะกล่าวเสียงราบเรียบ

หนึ่งเซวียโอดครวญ

"อะไรกัน เขียนมาตลอดทาง ตอนนี้อยู่ใกล้จะเจอกับพวกเปยฮวงอยู่แล้ว ยังต้องเขียนอีกหรือ"

โมชันชั้นซีพื้นที่ปกคลุมด้วยหิมะตรงหน้า เร่งเร้ามาอีกว่า
"เร็วเข้า ข้าขอบดูตัวอักษรที่ท่านเขียน"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)